

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 5Csp/14/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8618200322
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivo Parada
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2019:8618200322.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník sudcom JUDr. Ivom Paradam v spore žalobkyne V. H., nar. X.X.XXXX, bytom XXX XX D. XXX, právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, Majerníková 3/A, 841 05 Bratislava, o určenie neprijateľných zmluvných podmienok a vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1 179,20 eura s prísl., takto

rozhodol:

I. U r č u j e, že zmluvná podmienka v Zmluve o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 22.2.2006, uvedená v bode 13. Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru v znení: „Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi, čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve a zaväzuje sa ju uhradiť v splátkach/e tak, ako je to uvedené na prvej strane tejto zmluvy. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou.“, je n e p r i j a t e ľ n á.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni bezdôvodné obohatenie v sume 1 179,20 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 11.5.2018 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalobkyni p r i z n á v a náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu. O ich výške súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník

IV. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok v sume 170 eur na účet tunajšieho súdu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala proti žalovanému určenia neprijateľných zmluvných podmienok a vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1 179,20 eura s prísl., ako je to uvedené vo výrokoch I. a II. tohto rozsudku.

2 5Csp/14/2018

2. Svoju žalobu odôvodnila dôvodmi, ktoré sú uvedené v bodoch 5 až 31 tohto odôvodnenia a s ktorými sa súd stotožnil.

3. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť z týchto dôvodov: I. Uviedol, že podľa ustanovenia § 137 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob

usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Vyššie uvedené ustanovenie § 137 CSP písm. c/ pripúšťa určovacie žaloby len vo vzťahu k právam (už nie právnym vzťahom ako § 80 písm. c) OSP (Občiansky súdny poriadok (zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov)) a vo vzťahu k právnym skutočnostiam len v prípade, ak to predpokladá osobitný predpis (napr. dobrovoľná dražba, uznesenie valného zhromaždenia kapitálovej spoločnosti, skončenie pracovného pomeru). Podľa predchádzajúcej právnej úpravy bolo možné zo strany súdov (pri rozhodovaní či je možné určiť zmluvu alebo je časť za neplatnú) oprieť sa o časť ustanovenia § 80 písm. c/ OSP „právny vzťah“. Takéto slovné spojenie sa ale v CSP vôbec nenachádza, z čoho je zrejmé, že CSP vôbec nepripúšťa žalobu o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Žaloba, ktorou sa domáha žalobca určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky nie je formulovaná ako žaloba na určenie, či tu právo je alebo nie je, ale je formulovaná ako žaloba na určenie právnej skutočnosti (neprijateľnosti), ktorej prípustnosť je založená osobitným predpisom. V tomto prípade však zo žiadneho osobitného predpisu nevyplýva výslovná možnosť takúto žalobu podať. Zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť či neplatnosť sú právnymi skutočnosťami v zmysle § 2 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Určenie existencie právnej skutočnosti (napr. že právny úkon je neplatný) odporuje vo svojej podstate zásade, že súd má určiť aktuálny právny stav. Pri určení právnej skutočnosti hovorí rozsudok o tom, čo bolo v minulosti, nie však nevyhnutne o tom, čo je v prítomnosti. (Števček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašič a kol.: Civilný sporový poriadok - Veľký komentár, Praha: C.H. Beck, 2016) Vychádzajúc zo znenia citovaného ustanovenia ust. § 137 písm. d) CSP je možné konštatovať, že CSP v zásade nepripúšťa určovacie žaloby o určenie právnej skutočnosti s výnimkou žalôb za podmienky, že to vyplýva z osobitného predpisu. Osobitným právnym predpisom, t.j. výnimka žalôb o určenie právnej skutočnosti je Zákonník práce (žaloba o neplatnosť skončenia pracovného pomeru), zákon o dobrovoľných dražbách (žaloba o neplatnosť dražieb), občiansky zákonník (žaloba o neplatnosť výpovede nájmu bytu). Žalobca sa domáha určenia neplatnosti právnej skutočnosti (neprijateľnosti) a nie určenia či tu právo je alebo nie je. Určenie existencie/neexistencie právnej skutočnosti odporuje vo svojej podstate zásade, že súd má určiť aktuálny právny stav. Takéto určenie právnej skutočnosti ako ty vyplýva z ustanovenia § 137 písm. d) CSP je možné len vtedy ak to vyplýva z osobitného právneho predpisu, pričom určenie neprijateľnosti nevyplýva zo žiadneho osobitného predpisu. Takýto právny predpis nemožno považovať zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý v žiadnom zo svojich ustanovení, a to ani v § 3 ods. 5 citovaného zákona nepripúšťa žalobu o určenie právnej skutočnosti. Zákon o ochrane spotrebiteľa iba konštatuje oprávnenie spotrebiteľa domáhať sa ochrany svojho práva bez toho, aby bližšie špecifikoval typ žaloby, ktorou sa spotrebiteľ môže domáhať svojho práva proti porušovateľovi na súde. (Rozsudok OS Žilina, sp. zn. 17Csp/52/2016 zo dňa 7.6.2017). Rovnaký názor zastáva aj Okresný súd v Žiline, ktorý rozsudkom sp. zn. 17Csp/52/2016 zo dňa 7.6.2017, ktorý žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, nakoľko žalobca sa domáhal určenia právnej skutočnosti,

ktorá nevyplývala z osobitného právneho predpisu (čo je základnou podmienkou určovacej žaloby) „ Vychádzajúc z vyššie uvedeného výkladu § 137 písm. d) CSP tak súd dospel k záveru o procesnej neprípustnosti žaloby žalobcu o určenie, že dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov zo dňa 8.11.2013 je neplatná a preto už bez ďalšieho zaoberania sa meritom veci žalobcu v celom rozsahu zamietol.“ Žalobca so žalovaným uzatvorili dňa 22.2.2006 zmluvu o úvere č. 8400767, ktorou veriteľ poskytol dlžníkovi sumu vo výške 464,71 EUR, ktorú sa dlžník zaviazal vrátiť o príslušný poplatok vo výške 443,47 EUR. Pričom žalovaný poukazuje na skutočnosť, že žalobca uhradil svoj záväzok dňa 30.4.2012 a teda v prípade určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky nezakladal by takýto rozsudok, žiadne nové práva alebo povinnosti, nebol by ani vykonateľným ani aplikovateľným. Okrem toho žalobcov nárok je v celom rozsahu premlčaný v 3-ročnej objektívnej premlčacej dobe ako aj v 2-ročnej subjektívnej premlčacej dobe. V prípade ak by súd určil neprijateľnú zmluvnú podmienku nevyriešilo by to aj tak s konečnou platnosťou stav právnej neistoty medzi sporovými stranami. Pretože definitívne vyriešiť danú otázku, či bolo plnené na existujúci alebo neexistujúci záväzok, možno len v konaní o návrhu na plnenie. Rozhodnutie o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky (ak by to bolo vôbec možné) v tomto konaní, by nevytvorilo podľa pevný právny základ pre vzťah strán a bolo by iba predpokladom ďalšej žaloby na prípadné vydanie bezdôvodného obohatenia, respektíve v prípade platnosti zmluvy na plnenie zo zmluvy, jednou zo sporových strán. Až rozsudok na plnenie vyrieši s konečnou platnosťou sporné práva a povinnosti medzi účastníkmi konania, pričom taký rozsudok je aplikovateľný a vykonateľným titulom. Vzhľadom na tom že zmluva je uhradená a záväzok žalobcu

zanikol splnením, nezakladalo by takéto rozhodnutie o určení neprijateľnej zmluvnej podmienky medzi účastníkmi konania žiadne práva ani povinnosti, resp. žiadny stav by sa nezmenil, nič by takéto rozhodnutie nespôsobilo. Rovnaká otázka neprijateľnosti zmluvnej podmienky v prípade uhradenia zmluvy bola posúdená v konaní na Okresnom súde Prešov, sp. zn. 11Csp/244/2017 zo dňa 9.3.2018, ktorý žalobu žalobcu zamietol, nakoľko vo svojom odôvodnení konštatoval, že „Pokiaľ ide o žalobu o vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky súd zastáva názor, že niet dôvodu na vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore, ak zmluvný vzťah medzi stranami je už ukončený plnením a súd nevyhovuje žalobe o plnenie, ktoré súvisí s neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ako to vyplýva z § 299 CSP. Aktuálny sporový poriadok totiž umožňuje podať žalobu o určenie právnej skutočnosti (čo sú žaloby o vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky) len ak to vyplýva z osobitného predpisu (§ 137 písm. d/ CSP). Týmto osobitným predpisom je zákon o ochrane spotrebiteľa (zákon č. 250/2007 Z. z.), konkrétne možno poukázať na § 3 ods. 3, 5. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Podľa § 3 ods. 5 vety prvej citovaného zákona proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Logicky z vyššie citovaných ustanovení je zrejmé, že zákonodarca mal na mysli prípady, keď zmluvný vzťah medzi dodávateľom a spotrebiteľom trvá, len vtedy možno konkrétneho spotrebiteľa (teda v individuálnom spotrebiteľskom spore) chrániť pred neprijateľnou zmluvnou podmienkou alebo chrániť ho pred porušením jeho spotrebiteľských práv. Ak je zmluvný vzťah ukončený, vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky pre konkrétneho spotrebiteľa nemá žiadny význam, ak súd nerozhoduje aj o plnení zo zmluvy, ktoré súvisí s danou neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Aktuálna právna úprava neumožňuje podávanie nezmyselných žalôb, ktoré nič neriešia. Ochrany spotrebiteľov pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami poskytuje predovšetkým konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach, ktoré je upravené v § 301 až 306 CSP, v ktorom

4

5Csp/14/2018

príslušný súd uvedený v § 31 ods. 1 CSP skúma neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách. Účelom danej právnej úpravy je prispieť k zjednoteniu judikatúry v spotrebiteľských veciach a k prehľadnosti systému právnej ochrany spotrebiteľov. Predídte sa ňou tomu, aby súdy rôzne posudzovali tú istú zmluvnú podmienku, keďže niektoré ju považovali za neprijateľnú a iné dospeli k opačnému záveru. Na podporu tohto názoru možno poukázať aj na komentár CSP autorov Štefček a spol., vydavateľstvo B.H.BECK str. 1037. V danom prípade zmluvný vzťah medzi stranami bol ukončený splnením záväzku žalobkyne z úverovej zmluvy ešte v roku 2010. Je nemysliteľné, aby po 7 rokoch od ukončenia zmluvy sa mal súd zaoberať neprijateľnosťou niektorej zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore, keď nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia z danej zmluvy súd zamietol. Totožný právny záver vyplýva aj z rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica 13Co/17/2015 zo dňa 24.5.2016. V príslušnom spore bol uplatnený nárok spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky ešte podľa predchádzajúceho procesného poriadku, ktorý umožňoval cez § 80 písm. c/ O.s.p. vysloviť neplatnosť neprijateľnej zmluvnej podmienky. Žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu premlčania bola však zamietnutá a súd preto ustálil, že určením neprijateľnosti zmluvnej podmienky by nedošlo k zmene právneho postavenia žalobcu, ani k vyriešeniu ich vzájomných vzťahov a teda nezistil naliehavý právny záujem na danom určení a žalobu v celosti zamietol. Citované ustanovenia § 3 ods. 3, 5 zákona o ochrane spotrebiteľa teda podľa súdu umožňujú spotrebiteľovi domáhať sa ochrany svojho práva, ale nárok sa musí uplatniť v čase trvania zmluvného vzťahu, pretože po ukončení zmluvy zanikajú práva a povinnosti zmluvných strán vyplývajúce z príslušnej zmluvy a teda nemôže už dochádzať k porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa. Je absurdné, že by napríklad po 50 rokoch od ukončenia zmluvy spotrebiteľ si zmyslel podať žalobu o vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky a pri výklade žalobkyne by súd sa mal napriek tomu zaoberať skúmaním takejto zmluvnej podmienky. Takýto výklad práva súd nepovažuje za správny a preto súd žalobu zamietol aj v časti o vyslovenie neprijateľných zmluvných podmienok. Podobne rozhodol aj Krajský súd v Trnave pod sp. zn. 25Co 92/16 dňa 21.6.2017, ktorý uviedol: „Individuálny spotrebiteľ nemá naliehavý právny záujem na výlučne určovacej žalobe o neprijateľnosti zmluvnej podmienky bez toho, aby sa zároveň domáhal uplatnenia alebo obrany svojich spotrebiteľských práv. Vyhovenie takejto žalobe by nemalo žiadny praktický dopad na individuálne práva spotrebiteľa, neodstránilo by to stav neistoty v jeho právnom postavení, ani ohrozenie jeho individuálnych práv a jednoznačne by neodvrátilo následnú žalobu o plnenie. Ochrany kolektívnych neindividuálnych práv spotrebiteľov môžu na základe zákonného

zmocnenia zabezpečiť združenia zriadené za účelom ochrany práv spotrebiteľov, okrem iného aj podávaním žalôb v zmysle § 3 ods. 5 a § 25 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z., čím môžu zabezpečiť efektívnu ochranu kolektívnych práv spotrebiteľov“. Napokon tento výklad vyplýva aj z ustanovenia § 298 CSP. Odsek 1 tohto ustanovenia rieši prípady, kedy súd môže vysloviť vo výroku neprijateľnú zmluvnú podmienku a to v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, čo znamená, že musí byť žalobou uplatnený nejaký iný nárok, či už zo strany dodávateľa alebo spotrebiteľa, pretože bez ohľadu na žalobný petit, ktorým logicky sa musí uplatniť iný nárok súd môže vysloviť aj neprijateľnú zmluvnú podmienku. Odsek 2 rieši prípady kedy súd musí vysloviť neprijateľnú zmluvnú podmienku a to v prípade, ak súd nepriznal dodávateľovi plnenie z nej vyplývajúce alebo rozhodol o vydaní bezdôvodného obohatenia, náhrade škody alebo finančnom zadosťučinení. Aj z tohto ustanovenia teda vyplýva, že musí byť uplatnený nejaký nárok na plnenie, či už zo strany dodávateľa, ak sa domáha plnenia zo zmluvy alebo zo strany spotrebiteľa a súd vyhovie jeho žalobe o vydanie

5

5Csp/14/2018

bezdôvodného obohatenia (resp. náhrade škody alebo primeranom finančnom zadosťučinení), čo v tomto prípade splnené nie je, keďže súd žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol. Vzhľadom na to, že v inom súdnom spore Krajský súd v Prešove vyslovil záver, že časový aspekt pri uplatnení nároku na vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky nie je rozhodujúci a argumentoval rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci „Cofidis“ súd uvádza, že táto argumentácia nie je náležitá, keďže spomínaný rozsudok C-473/00 zo dňa 21.11.2002 sa týkal toho, že sa nemá aplikovať vnútroštátna procesná úprava stanovujúca procesnú lehotu na uplatnenie takého nároku (išlo o francúzku právnu úpravu), avšak z obsahu tohto rozhodnutia vyplýva, že príslušná právna veta sa uplatňuje v konaní začatom predajcom alebo dodávateľom proti spotrebiteľovi. Znamená to, že vzťahuje sa na spory, v ktorých dodávateľ uplatnil nárok na plnenie voči spotrebiteľovi. Uvedený záver európskeho súdu teda je v súlade s právnym názorom, ktorý súd vysvetlil vyššie, teda že o neprijateľnej zmluvnej podmienke súd môže rozhodnúť len pri žalobe na plnenie, ak je zmluva už ukončená. V tomto prípade, ak by súd vyhovel žalobe na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré by vzniklo v dôsledku neprijateľnej zmluvnej podmienky. Napokon tento záver jasne vyplýva aj z už citovaného ustanovenia § 298 CSP. Súd dodáva, že uvedený názor korešponduje aj s názormi tvorcov Civilného sporového poriadku, ktorý bol prezentovaný na viacerých školeniach, posledne na celokrajovom školení sudcov obvodu Krajského súdu v Trnave v máji 2017, na ktorom boli lektormi JUDr. Jana Bajanková a prof. Doc. JUDr. Marek Štefeček.“ Otázka naliehavého právneho záujmu na určení v zmysle § 80 písm. c) O.s.p. bola riešená Najvyšším súdom SR aj pri určení neplatnosti úverovej spotrebiteľskej zmluvy. K tejto otázke Najvyšší súd SR v rozhodnutí Cdo/251/2015 zo dňa 16. marca 2016 uviedol: „Určovacie žaloby majú tak podľa právnej teórie, ako aj záverov rozhodovacej praxe súdov a judikatúry opodstatnenia tam, kde je ešte len stav ohrozenia práva a nie už jeho porušenia. Určovací návrh podľa § 80 písm. c/ O.s.p. má charakter preventívnej ochrany práv (nápravy stavu vzniknutého porušením práva sa možno domáhať už pomocou žaloby na plnenie podľa § 80 písm. b/ O.s.p.), keď musí existovať stav právnej neistoty navrhovateľa (žalobcu), ktorý má práve určovací návrh (žaloba) odstrániť. Teda naliehavosť právneho záujmu na požadovanom určení, v danom prípade určení neplatnosti predmetných zmlúv, musí spočívať v tom, že by sa ním vyriešili všetky sporné právne otázky medzi účastníkmi konania a vytvorilo by pevný právny základ pre budúce právne vzťahy. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd sa stotožňuje so záverom odvolacieho súdu, že určenie (vyslovenie) neplatnosti úverovej zmluvy (či už celkom alebo čiastočne) by neodstránilo stav právnej neistoty, t.j. nemohlo by zabrániť veriteľovi z tejto zmluvy domáhať sa vrátenia poskytnutého plnenia titulom bezdôvodného obohatenia, t.j. vrátenia toho, čo navrhovateľ podľa zmluvy dostal, resp. čo zaňho plnil niekomu inému (druhej veriteľke). Vyriešiť otázku, t.j. spor, či bolo plnené na existujúci alebo neexistujúci záväzok, možno len v (už prebiehajúcim) konaní o návrhu na plnenie. Takýto záver je namieste bez ohľadu na tvrdenia navrhovateľa o jeho neistote vo vzťahu k otázke či a komu dlhuje, ktorú možno riešiť práve v konaní o plnenie. V danom prípade neistota navrhovateľa nemohla plynúť ani z jeho obavy o strechu nad hlavou tak, ako uzavrel prvostupňový súd, lebo túto mohlo vyvolať len zriadenie záložného práva k predmetnej nehnuteľnosti a jeho výkon“. Dávame do pozornosti aj rozsudok Okresného súdu Levice, sp. zn. 7C/681/2015 zo dňa 24.11.2017 zastáva rovnaký názor, nakoľko podľa jeho názoru „Určovacia žaloba nie je spravidla opodstatnená najmä vtedy, ak vyriešenie určitej otázky neznamená úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu alebo práva, alebo ak požadované určenie má povahu (len) predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu je (nie je) právny vzťah alebo právo. V prípade možnosti žalovať priamo splnenie povinnosti treba preto vždy považovať za neprípustnú určovaciu žalobu, ktorá neslúži potrebám praktického života, spornosť nerieši

(neodstraňuje) a vedie k nárastu počtu súdnych sporov. Určovacia žaloba má tak podľa právnej teórie, ako aj záverov rozhodovacej praxe súdov a judikatúry opodstatnenie tam, kde je ešte len stav ohrozenia práva a nie už jeho porušenie. Právny záujem, ktorý je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby v zmysle § 137 písm. c) CSP musí byť naliehavý. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide tiež o posúdenie či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva.“ II. Námieta premĺčania: Žalovaný má za to, že k bezdôvodnému obohateniu nedošlo a akýkoľvek nárok na jeho vydanie podlieha zákonnej objektívnej ako aj subjektívnej premĺčacej lehote. Žalovaný má za to, že táto lehota žalobcovi už márne uplynula. Žalovaný zdôrazňuje, že pri premĺčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premĺčacia doba, a to kratšia subjektívna a dlhšia objektívna. Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto dve premĺčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premĺči, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premĺčacia doba. V predmetnom prípade je potrebné poukázať na zákonné ustanovenie § 107 ods. 2 OZ, ktoré jasne uvádza, že najneskôr sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premĺči za tri roky. To znamená že ak uplynie trojročná objektívna premĺčacia lehota právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premĺči aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premĺčacia doba. Objektívna premĺčacia doba je stanovená ako maximálna lehota na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Objektívna premĺčacia doba začne plynúť od okamihu, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, v danom prípade kedy boli jednotlivé splátky uhradené v prospech žalovaného. Pre začiatok plynutia objektívnej premĺčacej doby je rozhodujúci deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. Ak sa teda plnenie bez právneho dôvodu poskytuje postupne po častiach, objektívna premĺčacia doba začína plynúť pri každej z nich osobitne v okamihu, kedy k plneniu došlo. To znamená, že každá z čiastkových platieb plnených bez právneho dôvodu má svoj samostatný „právny osud“, premĺčuje sa samostatne a samostatne (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo 14. Decembra 2006, sp. zn. 33Odo 52/2005). V predmetnom prípade došlo k úhrade poslednej splátky, ktorá je premĺčaná v objektívnej trojročnej lehote dňa 31.5.2012 Vzhľadom na uvedené, nárok žalobcu bol premĺčaný v objektívnej ako aj subjektívnej premĺčacej dobe v celom rozsahu dňa 31.5.2015. Žalobca uplatnil svoj nárok až dňa 23.2.2018, čo nie je sporné. Prehľad premĺčaných splátok: Por. č. Dátum Suma 1. 15.03.2006 - 75,68 eura, 2. 24.04.2006 - 75,68 eura, 3. 13.09.2006 - 75,68 eura, 4. 12.10.2006 - 75,68 eura, 5. 13.11.2006 - 75,68 eura, 6. 12.12.2006 - 75,68 eura, 7. 12.01.2007 - 75,68 eura, 8. 13.02.2007 - 75,68 eura, 9. 14.03.2007 - 75,68 eura, 10. 12.04.2007 - 75,68 eura, 11. 11.05.2007 - 75,68 eura, 12. 12.06.2007 - 75,68 eura, 13. 12.07.2007 - 7,97 eura, 14. 29.01.2008 - 99,58 eura, 15. 22.07.2008 - 85,27 eura, 16. 10.12.2010 - 16,19 eura, 17. 31.01.2011 - 16,25 eura, 18. 14.02.2011 - 16,00 eura, 19. 08.04.2011 - 6,00 eura, 20. 29.04.2011 - 16,25 eura, 21. 31.05.2011 - 17,50 eura, 22. 30.06.2011 - 17,50 eura, 23. 29.07.2011 - 17,50 eura, 24. 02.09.2011 - 17,50 eura, 25. 31.10.2011 - 17,50 eura, 26. 31.10.2011 - 17,50 eura, 27. 09.12.2011 - 17,50 eura, 28. 30.12.2011 - 17,50 eura, 29. 02.01.2012 - 3,88 eura, 30. 10.02.2012 - 17,50 eura, 31. 27.03.2012 - 240,86 eura, 32. 30.03.2012 - 17,50 eura, 33. 30.04.2012 - 17,50 eura, 34. 31.05.2012 - 17,50 eura, 35. 31.05.2012 - 17,50 eura. Žalobca nijako skutkovo nepreukázal možnosť uplatnenia 10 - ročnej premĺčacej lehoty, teda že by sa žalovaný úmyselne bezdôvodne obohatil. Ak zákonodarca v zmluve o spotrebiteľskom úvere sankcionuje poskytovateľa úveru za nedodržanie podstatných náležitostí zmluvy tým, že sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov, prichádza tak poskytovateľ o výrazné finančné prostriedky, a preto je nelogické

tvrdiť, že uvádzanie nesprávnej RPMN alebo absencií RPMN je úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia, bez právneho dôvodu. Rovnakou problematikou sa už zaoberal Okresný súd Žiar nad Hronom, sp. zn. 9Csp/68/2016. Žalobca nijako skutkovo nepreukázal možnosť uplatnenia 10 - ročnej premĺčacej lehoty. Rovnakou problematikou sa už zaoberal Krajský súd Banská Bystrica v nasledovných prípadoch (okrem iných). Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 22.09.2015, sp. zn. 13Co/567/2015. Súd uviedol: „navrhovateľ nepreukázal, že odporca v čase uzatvárania zmluvy musel vedieť, že ide o spotrebiteľský úver a teda, že na jeho strane existoval minimálne eventuálny úmysel na bezdôvodnom obohatení.“ Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 22.09.2015, sp. zn. 13Co/557/2015. „Navrhovateľ, ktorý sa dovoľáva 10 ročnej objektívnej premĺčacej lehoty mal v tejto súvislosti dôkazné bremeno.“ „Odvolací súd sa stotožňuje so závermi okresného súdu, pokiaľ tento uvádza, že v danom prípade ide o objektívnu premĺčaciu lehotu trojročnú a nie desaťročnú“.

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 15.03.2016, sp. zn. 13Co/90/2015. „Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo nemožno považovať tvrdenie navrhovateľky o neuvedení údajov o RPMN v Zmluve a ďalších ňou označených obsahových náležitosti Zmluvy za preukázanie úmyslu odporcu bezdôvodne sa na úkor navrhovateľky obohatiť (zákonná sankcia v podobe bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru, ktorá vo svojej podstate svojou existenciou vylučuje takýto úmysel veriteľa, pretože ho postihuje za takéto konanie vo forme obmedzenia jeho nárokov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere). Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľka právne relevantným spôsobom nepreukázala, že sa na daný prípad vzťahuje objektívna 10 ročná premlčacia doba, preto odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu, ktorým okresný súd žalobu pre premlčanie uplatneného nároku zamietol, je vecne správne.“ Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31.01.2017, sp. zn. 12Co/517/2015. „Okresný súd uviedol, že nemal zo strany žalobcu preukázané žiadne skutočnosti o úmysle žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu. ... žalovaný podnikal v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov dosť dlhú dobu a už zo samotnej podstaty tohto podnikania vyplýva to, že on chcel poskytnúť peniaze s tým, aby sa tieto peniaze mu nejakým spôsobom aj zo ziskom, ktorý k tomu patrí, vrátili. Uvedený zisk teda predstavovali poplatky ako aj úroky za poskytnutý úver, Z tohto dôvodu sa on v žiadnom prípade nemohol chcieť bezdôvodne obohatiť, pretože dôvodom jeho podnikateľskej činnosti bolo poskytovanie úverov a zo samotnej definícií, či už ekonomickej alebo právnej v zmysle § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere veriteľ na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky a tento sa ich zaväzuje vrátiť a zaplatiť úroky. Preto nebolo úmyslom žalovaného, ako poskytovateľa úver, sa bezdôvodne obohatiť, ale dôvodom na obohatenie a poskytovanie úveru je to, že on samozrejme tieto finančné prostriedky poskytuje za úroky, teda za účelom dosiahnutia zisku. ... V čase uzatvorenia zmluvy v roku 2008 žalovaný nemohol vedieť a ani predpokladať, že o niekoľko rokov neskôr posúdi súd ním uzatvorenú zmluvu so žalobcom ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá nespĺňa zákonom požadované náležitosti a teda, že bude posudzovaná ako zmluva bez úrokov a bez poplatkov. Podľa názoru odvolacieho súdu pri posúdení či ide o úmyselné konanie nemožno vychádzať totiž z aktuálneho stavu, ale zo stavu v čase uzatvárania úverovej zmluvy a preto neobstojí ani argumentácia žalobcu, že aj v iných prípadoch konal obdobným spôsobom a uzatvoril „obdobné zmluvy o úveroch bez uvádzania RPMN“. Vzhľadom na uvedené okolnosti dospel súd k záveru, že nie je možné v danej veci aplikovať na beh plynutia premlčacej lehoty desaťročnú premlčaciu dobu.“ Okrem iného možno poukázať aj na Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.3.2017, sp. zn. 12Co/229/2015-102, ako aj Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21.2.2017, sp. zn. 14Co/456/2016-56, Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa

8

5Csp/14/2018

23.2.2017, sp. zn. 12Co/429/2015-120, Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28.2.2017, sp. zn. 12Co/251/2016-148, Rozsudok Okresného súdu v Prešove zo dňa 28.2.2017, sp. zn. 15C/274/2014-66, Rozsudok Okresného súdu v Prešove zo dňa 16.3.2017, sp. zn. 15Csp/14/2016-36, ktoré možno aplikovať na predmetný prípad. III. Res iudicata: Poukázal na neodstrániteľnú prekážku konania, ktorú predstavuje existencia veci rozhodnutej, na ktorú je súd povinný prihliadať počas ktorejkoľvek časti konania. O platnosti jednotlivých častí zmluvy o úvere č. 8400767 (teda či zmluva je bezúročná a bez poplatkov alebo nie) už bolo rozhodnuté dňa 4.10.2007, rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., sp. zn. SR 6528/07, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Podľa ustanovenia § 161 CSP ods. 1 „Ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky)". ods. 3 „Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý možno odstrániť, súd urobí vhodné opatrenia na jeho odstránenie. Pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodarí nedostatok procesnej podmienky odstrániť, súd konanie zastaví.“ Z uvedeného vyplýva, že ak sa v konaní vyskytnú neodstrániteľné nedostatky konania, súd nemôže vo veci konať a rozhodnúť, ale musí konanie zastaviť v akomkoľvek štádiu konania. Teda uvedené ustanovenie súdu ukladá skúmať podmienky konania v trvaní celého konania. Medzi neodstrániteľné nedostatky v konaní sa okrem iného považuje aj res iudicata. Podľa ustanovenia § 230 CSP „Ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.“ Nie je pritom rozhodujúce, že skoršie rozhodnutie je rozhodnutie rozhodcovského súdu. Podľa ustanovenia § 35 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní „Doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Právoplatný rozhodcovský rozsudok ukladajúci vykonať prejav vôle nahrádza tento prejav vôle.“ Súd neraz rozhodoval o námietke veci rozhodnutej až dospel k nasledujúcim

záverom: • Žalovaný poukazuje aj na Uznesenie Najvyššieho soudu ČR, sp.zn. 29Cdo 2254/2011 zo dňa 27.06.2013, v ktorom sa uvádza, že „pravomocný rozhodčí nález má účinky pravomocného súdneho rozhodnutia a vytvára tudíž prekážku věci pravomocně rozhodnuté (rei iudicatae). Okolnosť, že rozhodčí nález je prípadne vecne nesprávny (ba dokonca zmatečný), mu účinky pravomocného súdneho rozhodnutia vytvárajúcej prekážku věci pravomocně rozhodnuté neodníma.“ • V súvislosti s vyššie uvedeným žalovaný poukazuje aj na Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.5.2002, sp. zn. 3 Cdo 100/01, v ktorom sa uvádza, že „právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie vytvára z hľadiska identity predmetu konania prekážku věci rozsúdenej pre konanie o žalobe na určenie, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je, vychádzajúcej z rovnakého skutkového základu (z rovnakého skutku).“ • Obdobný názor zaujal Najvyšší súd SR aj vo svojom Uznesení sp. zn. 3 Cdo 42/2006, v ktorom sa uvádza, že „právoplatný rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté o žalobe na plnenie, vytvára prekážku věci právoplatne rozhodnutej voči žalobe o určenie právneho vzťahu alebo práva, ak otázka, či tu právny vzťah je alebo nie je bola (musela byť) posúdená pri rozhodovaní o žalobe na plnenie z toho istého právneho vzťahu alebo práva.“ • Uznesením Krajský súd v Prešove zo dňa 20. decembra 2011, sp. zn. 1Co/79/2011 uviedol v spore o plnenie, v ktorom žalovaný vystupoval na strane žalovanej, rozhodol odvolací súd tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil z dôvodu absolútnej ignorácie skúmania podmienky konania v podobe absencie prekážky právoplatne rozsúdenej věci (Uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 20. decembra 2011, sp. zn. 1Co/79/2011). • V inom konaní, v ktorom taktiež na strane žalovanej vystupoval žalovaný, rozhodol Uznesením Krajský súd v Košiciach zo dňa 03.05.2012, 5Co/43/2012-207 o potvrdení rozhodnutia prvostupňového súdu, ktorým

9
5Csp/14/2018

tento súd prerušil konanie vo veci ochrany spotrebiteľa do právoplatného skončenia konania o zrušení rozhodcovského rozsudku. Krajský súd v Košiciach okrem iného uviedol, že „...žalobkyňa podala na Okresnom súde Bratislava II žalobu, ktorou sa domáha zrušenia uvedeného rozsudku rozhodcovského súdu, lebo rozhodcovská doložka, ktorou bola založená právomoc rozhodcovského súdu, je neplatná. Pretože žalobkyňa podanou žalobou domáha sa okrem iného určenia neplatnosti úverovej zmluvy podľa § 80 písm. c) O.s.p. treba mať naliehavý právny záujem na takomto určení, lebo ide o určovaciu žalobu...žalovaný podal proti žalobkyni žalobu na plnenie povinnosti vyplývajúce z úverovej zmluvy (§ 80 písm. b) O.s.p.) a tento rozhodcovský rozsudok až do prípadného zrušenia zaväzuje účastníkov konania a vytvára prekážku právoplatne rozhodnutej věci podľa § 159 ods. 3 O.s.p., lebo zahŕňa v sebe aj riešenie otázky existencie práva a právneho vzťahu, ktorého sa návrh žalobkyne týka.“ • Rovnaký názor zaujal aj Okresný súd Bratislava I, ktorý Uznesením vedeným pod sp. zn. 17C/35/2014 zo dňa 03.06.2014 zastavil konanie a uviedol nasledovné „Tým, že rozhodcovský súd právoplatne rozhodol rozsudkom na plnenie, súd je povinný vychádzať z premisy, že rozhodcovský súd musel (mal posúdiť), aj platnosť zmluvy o úvere a zmluvných dojednaní v nej obsiahnutých. Vychádzajúc z ustanovenia § 35 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, upravujúceho účinky rozhodcovského rozsudku, doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37 ZoRK, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu.“ Právna povaha rozhodcovského rozsudku sa stala aj predmetom aktuálnej judikatúry Najvyššieho súdu SR, • Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 26. septembra 2011, sp. zn. 3 M Cdo 11/2010 - ide o súdne rozhodnutie vo veci, v ktorej na strane oprávneného vystupoval žalovaný; R 46/2012; • Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 18. januára 2012, sp. zn. 6 Cdo 143/2011, • Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 9. februára 2012, sp. zn. 3 Cdo 122/2011; všetky rozhodnutia sú publikované na webovskej stránke). NS SR jednoznačne potvrdil povahu rozhodcovského rozsudku ako res iudicata a uviedol nasledovné: „Vzhľadom na to, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, účinky rozhodcovského rozsudku majú ten dôsledok, že exekučný súd musí s takýmto rozsudkom nakladať rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. V opačnom prípade by porušil zásadu rovnocennosti a neprípustne uplatnil rozdielny procesný postup v prípade, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu v rozhodcovskom konaní. Konkrétne to teda znamená, že rozsudkom rozhodcovského súdu je exekučný súd viazaný rovnako, ako je viazaný rozsudkom všeobecného súdu. Vyplýva to z § 159 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány. To isté platí aj v prípade, ak ide o rozsudok rozhodcovského orgánu. Argumentáciu žalovaného týkajúcu sa res iudicata podporuje aj komunitárne a medzinárodné právo. • Ako vyplýva z rozhodnutia ESD vo veci Asturcom (ktoré sa dotýka výkonu rozhodcovského rozhodnutia), smernica č. 93/13/EHS nepriznáva spotrebiteľovi po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa o veci rozhodlo, žiadne osobitné právo. Ani európske právo nenúti súd členského štátu, aby pristúpil k opätovnému preskúmaniu právoplatne rozhodnutého sporu, ak by sa tým malo zabezpečiť presadenie sa európskeho

práva, čo súdny dvor potvrdil aj v samotnom rozhodnutí Asturcom. Podľa tohto rozhodnutia sa pri posudzovaní, či je vecná kontrola rozhodcovských rozhodnutí exekučným súdom potrebná alebo nie, má aplikovať vnútroštátna úprava pri zohľadnení tzv. zásady procedurálnej autonómie členských štátov. Rozhodnutia rozhodcovských súdov s účinkami právoplatných rozsudkov sa tak podľa súdneho dvora majú kontrolovať iba v tom rozsahu, v akom to pripúšťa vnútroštátne právo. Z uvedeného vyplýva, že smernica č. 93/13/EHS nezakladá právo spotrebiteľa na to, aby exekučný súd podrobil rozhodcovský rozsudok kontrole vecnej správnosti. • Podľa

10

5Csp/14/2018

rozhodnutia ESD č. C-2/08 vo veci Amministrazione dell'Economia e delle Finanze právo Spoločenstva neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby neuplatnil vnútroštátne procesné normy, na základe ktorých rozhodnutie získava právoplatnosť (a teda stáva sa res iudicata), aj keby to umožnilo napraviť porušenie práva Spoločenstva predmetným rozhodnutím. Žalovaný podotkol, že zásada res iudicata je jednou zo základných zásad akéhokoľvek procesného práva (v trestnom práve ide o zásadu ne bis in idem) v celoeurópskom meradle. Táto zásada nie je v slovenskom procesnom práve uplatňovaná tak vo vzťahu k akémukoľvek prípadu (nedochádza teda k odlišnému prístupu v závislosti na prípade) a ani nesťažuje uplatnenie práva Spoločenstva, keď žalovaný v rozhodcovskom konaní predsa môže použiť prostriedky obrany v exekučnom konaní. Poňatie rozhodcovského rozsudku ako res iudicata je navyše jednou zo základných zásad rozhodcovského konania akceptovateľnou v medzinárodnom meradle (Chovancová, K.: Res iudicata v medzinárodnej arbitrážnej praxi. Bulletin slovenskej advokácie, 2008, č. 9 - 10). Poňatie rozhodcovského rozsudku ako res iudicata plne rešpektuje aj judikatúra ESD. Podľa názoru žalovaného ten istý predmet konania je daný vtedy ak vyplýva z rovnakého skutku a zároveň sa týka tých istých osôb, pričom nie je rozhodujúce či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie, t. j. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako odporca má v novom konaní postavenie navrhovateľa. Z Rozhodcovského rozsudku je jasne zrejmé, že rozhodcovský súd posúdil Zmluvu ako platný a odplatný právny úkon a na jeho základe priznal žalovanému voči žalobcovi plnenie. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z hľadiska res iudicata je prípadná nesprávnosť Rozhodcovského rozsudku irelevantná a aj v takomto prípade res iudicata naďalej existuje. S poukazom na uvedené, je žalovaný toho názoru, že ak procesné podmienky nie sú splnené, konanie vykazuje nedostatky. Ak bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti plniť, tvorí výrok takéhoto rozsudku prekážku právoplatne rozhodnutej veci vo vzťahu k určovacej žalobe medzitými istými účastníkmi konania vo vzťahu k tomu istému skutku, ktorý už bol predbežne právne kvalifikovaný v rozsudku na plnenie a preto by súd mal konanie zastaviť pre neodstrániteľný nedostatok konania. IV. V zmysle § 451 OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Žalovaný je toho názoru, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, predmetná zmluva o úvere nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. V prospech tvrdení žalovaného svedčí napríklad aj rozsudok Uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 20.12.2011, č.k. 1Co/79/2011-93, podľa ktorého: „Pokiaľ ide o bezdôvodné obohatenie, dobrovoľné plnenie žalobcu, na čo bol zaviazaný právoplatným a vykonateľným rozsudkom nie je bezdôvodným obohatením žalovaného, nakoľko nešlo o majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu.“ Žalovaný razantne odmieta, že by z jeho strany došlo k bezdôvodnému obohateniu. Žalovaný považuje za nevyhnutné poukázať, že finančné prostriedky pripísané k zmluve o úvere predstavujú zrážky poukazované súdny exekútorom, ktoré vymohol v exekučnom konaní, pričom exekútorovi bolo dňa 25.3.2008 Okresným súdom Svidník udelené poverenie č. 5712*025870. Pokiaľ žalobca požadovanú sumu bezdôvodného obohatenia vyčíslil na podklade súm zrazených mu v exekučnom konaní žalovaný si dovoľí poukázať na ustanovenie § 61 zákona č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Exekučný poriadok“ alebo „EP“): „Navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní

11

5Csp/14/2018

VYLÚČENÉ.“ Žalobca sa teda vrátenia zrazených súm v exekučnom konaní titulom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nemôže domáhať. Žalovaný chce ďalej poukázať na to, že v tomto prípade (či exekučný titul bol vydaný v súlade s právnym poriadkom a teda, či sa predmetná exekúcia bude vykonávať v celom rozsahu alebo nie) súd posudzoval vec, o ktorej už raz právoplatne rozhodol.

Dikcia zákona obsiahnutá v ust. § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) stanovuje súdu povinnosť preskúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Poveriť exekútora vykonaním exekúcie môže súd iba v prípade, že nezistí žiaden rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. V opačnom prípade žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. K otázke udeleného poverenia žalovaný uvádza, že po doručení návrhu na vykonanie exekúcie zo strany oprávneného, súdny exekútor požiadal Okresný súd Svidník o udelenie poverenia, ktoré mu bolo po preskúmaní žiadosti, návrhu na vykonanie exekúcie a rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu ako exekučného titulu udelené dňa 25.3.2008 pod č. 5712*025870. Z uvedeného vyplýva, že rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu bol predmetom skúmania zo strany súdu už pri rozhodovaní o udelení poverenia súdnemu exekútorovi. Súd však v tomto konaní uznal exekučný titul za súladný, a preto následne udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. V. K trovám právneho zastúpenia: Žalovaný dáva do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 MCdo 5/2013: Trovy konania vzniknuté zastupovaním advokáta v tzv. hromadných (skutkovo a právne takmer totožných) veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní, vyhotovených advokátom, mení len o aktualizáciu a individualizáciu tej - ktorej veci, nemožno považovať za trovy nevyhnutne (účelné) vynaložené na riadne uplatnenie alebo bránenie práva na súde. Na základe uvedeného považujeme vyčíslené trovy advokáta za neúčelné, nakoľko právny zástupca žalobcu vystupuje vo viacerých skutkovo identických prípadoch s rovnakým nárokom a teda je v celosti naplnení predpoklad judikátu Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 MCdo 5/2013, keď právny zástupca zastupuje viacerých klientov v hromadných (skutkovo a právne takmer totožných) veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní, vyhotovených advokátom, mení len o aktualizáciu a individualizáciu tej - ktorej veci. Do pozornosti dávame len niektoré konania v ktorých právny zástupca zastupuje klientov voči tomu istému účastníkovi konania teda žalovanému v skutkovo rovnakých sporoch: • konanie vedenom na Krajskom súde Prešov, sp. zn. 23Co/106/2017, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky • konanie vedenom na Okresnom súde Prešov, sp. zn. 12C/110/2016, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky • konanie vedenom na Okresnom súde Prešov, sp. zn. 17C/109/2016, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky • konanie vedenom na Okresnom súde Prešov, sp. zn. 12C/105/2016, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky • konanie vedenom na Okresnom súde Humenné, sp. zn. 15C/666/2015, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky • konanie vedenom na Okresnom súde Bardejov, sp. zn. 5C/265/2014, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky • konanie vedenom na Okresnom súde Prešov, sp. zn. 29C/261/2015, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky • konanie vedenom na Okresnom súde Humenné, sp. zn. 25C/96/2016, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky (vieme preukázať viacero konaní kde vystupuje právny zástupca žalobcu, avšak máme za to že vyššie uvedené dostatočne preukazujú zhodnosť podaní) Na základe vyššie uvedeného možno dedukovať, že

12

5Csp/14/2018

vzniknuté trovy nie sú účelné, nakoľko právny zástupca v skutkovo tých istých prípadoch podáva rovnakú formu podania pričom mení len identifikačné údaje.

4. Súd vykonal dokazovanie zmluvou o úvere č. 8400767 zo dňa 22.2.2006, Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru žalovaného, výpisom z Klientskej zóny k Zmluve č. 8400767, rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, sp.zn SR 6528/07 zo dňa 4.10.2007, upovedomením o začatí exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, Exekútorského úradu, Záhradnícka 62, 821 08 Bratislava zo dňa 28.5.2008 a žiadosťou žalobkyne adresovanou žalovanému sp.zn. H 954/16 zo dňa 28.11.2016.

5. Na základe Zmluvy o úvere č. 8400767 (ďalej len „Zmluva o úvere“) zo dňa 22.2.2006 bol žalobkyni ako dlžníkovi poskytnutý úver vo výške 14.000,- Sk (464,71 eura), za poplatok vo výške 13.360,- Sk (443,47 eura) s tým, že celkovú sumu vo výške 27.360,- Sk (908,19 eura) žalobkyňa žalovanému zaplatí v 12 splátkach po 2 280,- Sk (75,68 eura).

6. Zo strany žalobkyne ako dlžníka bola žalovanému ako veriteľovi na vrátenie úveru zaplatená suma spolu vo výške 1 643,91 eura.

7. Zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobkyňou ako dlžníkom a spotrebiteľom, a žalovaným ako veriteľom a dodávateľom, je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou.

8. Podľa bodu 13. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré sú uvedené na zadnej strane Zmluvy o úvere: „Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi, čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve a zaväzuje sa ju uhradiť v splátkach/e tak, ako je to uvedené na prvej strane tejto zmluvy. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou.“

9. Podľa Zmluvy o úvere tak poplatok vo výške 13.360,- Sk (443,47 eura) z dvoch tretín predstavuje náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou.

10. Žalovaný však žalobkyni neposkytol žiadne reálne plnenie za takýto poplatok. Takáto podmienka ako súčasť formulára Všeobecných podmienok poskytnutia úveru nebola individuálne dojednaná a odplata svojou výškou, na jednej strane a absenciou zodpovedajúceho protiplnenia, na strane druhej, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech dlžníka ako spotrebiteľa, preto podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka predstavuje neprijateľnú podmienku.

11. Zo Zmluvy o úvere tiež nie je možné zistiť o aké administratívne náklady, akú administratívu, resp. aké plnenie v rámci administratívy, sa skutočne jedná. Poplatok z predmetného úveru predstavuje až 95,57 %-né navýšenie.

12. Hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech spotrebiteľa, spočíva v tom, že si žalovaný nárokuje poplatok za úkony (služby), ktoré nie sú spotrebiteľom vopred známe, ani len svojim obsahom. Výška tohto poplatku prevyšuje sumu,
13 5Csp/14/2018

ktorú má spotrebiteľ zaplatiť ako úrok a navyše, nie je ničím odôvodnené, ako bola výška poplatku určená - aj súdu je však z vlastnej činnosti známa skutočnosť, že tento poplatok sa určuje v závislosti od výšky poskytnutého úveru, avšak nevedno prečo je tomu tak. Nie je tak jasné, z akých dôvodov žiada žalovaný vyšší poplatok od spotrebiteľa, ktorému požičiava vyššiu sumu, ako od spotrebiteľa, ktorému požičiava menej a teda ako súvisí výška požičanej sumy s výškou administratívneho poplatku.

13. Podmienku Zmluvy o úvere týkajúcou sa dojednaní o predmetnom poplatku (bod 10. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru) považuje súd za neprijateľnú a túto v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka za neplatnú.

14. V tomto smere je potrebné poukázať aj na Rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 13.9.2013, sp. zn. 11C/42/2012, v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.8.2014, sp. zn. 5Co/219/2013, ktorými už boli zmluvné podmienky o časti poplatku, ktorej zodpovedajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, spolu s administratívou s tým spojenou, určené ako neprijateľné. Podobne aj v ďalších súdnych konaniach, vedených na Krajskom súde v Prešove, a to napr. Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.3.2015, sp. zn. 1Co/2/2015; Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.10.2015, sp. zn. 4Co/52/2015; Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 6.8.2015, sp. zn. 17Co/50/2015.

15. Tiež je potrebné poukázať aj na výklad § 53a Občianskeho zákonníka, tak ako ho vyjadril Krajský súd v Banskej Bystrici v Rozsudku zo dňa 10.9.2013, sp. zn. 14Co/321/2012, podľa ktorého: „Ustanovením § 53a OZ sa do právneho poriadku zavádza i keď nepriamo precedenčný charakter súdneho rozhodnutia v spotrebiteľských veciach, pretože sa ním rozširuje pôsobnosť súdneho rozhodnutia v konkrétnej veci na všetky zmluvné vzťahy, v ktorých dodávateľ použil tú istú, alebo obdobnú zmluvnú podmienku. Z ustanovenia § 53a OZ vyplýva pre dodávateľa povinnosť zdržať sa používania zmluvnej podmienky, ktorú súd v akomkoľvek súdnom konaní označil za neprijateľnú, alebo neprijateľnosť zmluvnej podmienky vyplýva zo samotného rozhodnutia.“

16. "Pojem neprijateľná podmienka vychádza z predpokladu, že ide o zmluvnú podmienku, ktorá napriek požiadavke dobrej viery spôsobuje materiálnu disproporciu ku škode spotrebiteľa (čl. 3 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS). Túto skutočnosť je súd povinný preveriť z úradnej moci (Rozsudok SD EÚ z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98), a teda v tomto prípade sa nedá uvažovať o výsostnom práve spotrebiteľa, ktorý by nebol viazaný neprijateľnou podmienkou len za stavu, kedy by sa výslovne určenia jej neplatnosti domáhal (§ 3 ods. 5 veta prvá zákona č. 250/2007 Z.z.). Neprijateľná podmienka je absolútne neplatná (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka) a to samozrejme bez ohľadu na iniciatívu spotrebiteľa. S týmto stavom sa vyporiadal aj SD EÚ v Rozsudku z 21. novembra 2002, Cofidis, C-473/00, keď uviedol, že „Národná právna úprava, ktorá národnému súdu v rámci konania o žalobe podanej poskytovateľom spotrebiteľského úveru proti spotrebiteľovi a spočívajúcej na zmluve medzi nimi uzavretej, znemožňuje po uplynutí premlčacej lehoty z úradnej povinnosti alebo na základe podnetu spotrebiteľa určiť, že podmienka obsiahnutá v zmluve medzi nimi uzavretej, je v rozpore so smernicou Rady 93/13/EHS.“

14

5Csp/14/2018

17. Vzhľadom na skutočnosť, že v prípade poskytnutia peňažných prostriedkov žalovaným ako veriteľom žalobkyni ako dlžníkovi a spotrebiteľovi na základe Zmluvy o úvere sa jedná o spotrebiteľský úver, platí úprava zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (platný a účinný v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere).

18. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch: „(2) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä: a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušľach výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,... e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, ...g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,“

19. Podľa § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch: „Od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.“

20. Zmluva o úvere neobsahuje náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. a), e) a g) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom Zmluva o úvere predovšetkým neobsahuje náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, preto je predmetný spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov.

21. Na základe Zmluvy o úvere poskytol žalovaný ako veriteľ žalobkyni ako dlžníkovi na úver sumu vo výške 464,71 eura. Žalobkyňa doposiaľ na vrátenie úveru zaplatila žalovanému sumu vo výške 1 643,91 eura.

22. Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, „(1) Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. (2) Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.“

23. Nakoľko úver poskytnutý žalovaným žalobkyni je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného v tomto prípade predstavuje rozdiel medzi tým čo žalobkyňa na tento úver doposiaľ plnila na vrátenie úveru a žalovaným skutočne poskytnutým plnením, t.j. sumu vo výške 1 179,20 eura.

24. Z uvedených dôvodov súd žalobe ohľadne určenia neprijateľných zmluvných podmienok a vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1 179,20 eura vyhovel.

25. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný

platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

26. Podľa § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov výška

15

5Csp/14/2018

úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

27. Žalobkyňa si uplatnila proti žalovanému okrem istiny aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému do zaplatenia. Žalovanému bola doručená žaloba dňa 10.5.2018. Žalovaný sa nasledujúcim dňom, teda 11.5.2018 dostal do omeškania (§ 563 Občianskeho zákonníka). Žalovaný svoj dlh žalobkyni doposiaľ nezaplatil, a preto je od 11.5.2018 v omeškani. Z uvedených dôvodov súd, čo sa týka príslušenstva pohľadávky ohľadne zaplatenia sumy 1 179,20 eura, žalobe vyhovel.

28. Čo sa týka námietky žalovaného ohľadne nedostatku nalievavého právneho záujmu žalobkyne, súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.3.2019, sp.zn. 6Cdo/27/2018, ktorý uviedol, že: „Žaloba, ktorou sa žalobca (majúci v právnom vzťahu, ktorého sa vec týka, postavenie spotrebiteľa) domáha vyslovenia (určenia) neprijateľnosti zmluvných podmienok, resp. vyslovenia (určenia) ich neplatnosti z dôvodu neprijateľnosti, nie je určovacou žalobou v zmysle § 137 ods. 1 písm. c) CSP. Ide o osobitný druh žaloby patriacej spotrebiteľovi s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami na súde, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (§ 53 ods. 1, ods. 4 a 5 a § 53a Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.). V prípade takejto žaloby nie je preto potrebné tvrdiť a preukazovať nalievavý právny záujem.“

29. Čo sa týka námietky premlčania žalovaného, je potrebné uviesť, že v danom prípade sa na strane žalovaného jednalo a jedná o úmyselné bezdôvodné obohatenie, čo v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka zakladá desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax súdov v zmysle čl. 2 a nasl. CSP, v rámci ktorej súdy opakovane posúdili konanie dodávateľov, ktorí porušujú spotrebiteľské právo, ako úmyselné konanie, vedúce k ich bezdôvodnému obohateniu na úkor spotrebiteľov, čo má za následok desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu (bližšie napr. Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 19.3.2015, sp. zn. 21Co/72/2014, ďalej tiež Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.05.2015 sp. zn. 20Co/166/2014).

30. Pokiaľ ide o subjektívnu dvojročnú premlčaciu dobu podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, súd poukazuje na žiadosť žalobkyne zastúpenú Združením na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Nám. Legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 421 767 778, sp.zn. H 954/16 zo dňa 28.11.2016, adresovanú žalovanému. V tejto žiadosti žalobkyňa uviedla, „že sa obrátila so žiadosťou o poradenstvo a pomoc s úvermi od spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. na združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS. Vzhľadom na to, že nemala k dispozícii všetky podklady potrebné pre posúdenie úveru, žiadala o zaslanie kópie zmlúv o úvere a všeobecných obchodných podmienok k úverom k zmluvám: č. 8400767 zo dňa 22.2.2006 a č. 801300087 zo dňa 29.6.2012, ktoré uzatvorila so spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s.r.o. K týmto zmluvám žiadala zasláť prehľady platieb, koľko na zmluvy uhradila.“ Teda nasledujúcim dňom po napísaní tejto žiadosti, t.j. 29.11.2016 začala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia doba, ktorý by uplynula 29.11.2018. Žaloba bola podaná na súd dňa 23.2.2018. Je teda zrejme, že táto premlčacia doba neuplynula.

31. Čo sa týka námietky žalovaného ohľadne res iudicata, je potrebné poukázať na rozhodnutie č. 77/2015 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov

16

5Csp/14/2018

SR: „Neplatná rozhodcovská doložka nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu, preto ním vydaný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku veci právoplatne rozhodnutej pre občianskoprávne konanie o určenie neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy.“

32. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.
33. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

34. Súd priznal žalobkyni náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu, pretože mala plný úspech vo veci a uplatnila si ich náhradu. O ich výške súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

35. O súdnom poplatku súd rozhodol podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, pretože žalobkyňa je podľa § 4 ods. 2 písm. u) tohto zákona od poplatku oslobodená a súd jej návrhu vyhovel. Preto súd zaviazal neúspešného žalovaného zaplatiť: a) súdny poplatok za návrh o určenie neprijateľných zmluvných podmienok, ktorý je v sume 99,50 eura, b) súdny poplatok za návrh o zaplatenie sumy 1 179,20 eura, ktorý je po zaokrúhlení v sume 70,50 eura, t. j. 6 % zo sumy 1 179,20 eura (položka 1 písm. a), b), poznámka 6 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu citovaného zákona), spolu v sume 170 eur na účet tunajšieho súdu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Len do uplynutia lehoty na podanie odvolania môže odvolateľ rozšíriť rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda ako aj meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

17

5Csp/14/2018

- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.